

En ung Moder.

— at —
Emile Richebourg.

Oversat fra fransk af M. . . .

Tredje Del.

Stimoder og Stiften.

(Fortset.)

Man rejste fra fra Boret for at drille Kaffe og ruge ude i Vinerbauen.
"Vidst i det nye Rum med Boret dækket med Kaffe, sine Kåser og Bøger.
Henrik Palmers havde tændt en Cigar og trukkelt sig tilbage til en Krog af Bærelset.
Grev Sarcen satte sig ned ved Siden af ham.
"Na, min kjære Henrik," sagde han, "er De saa tilfreds?"
"Jeg maatte være meget uvenlig at skulle tilfreds, naar jeg ikke var det; Deres Venner er meget elskværdige, og De er iudkommen som Vært."
"Saa fortæller De altsaa ikke, at De er kommen?"
"Nej, sandelig ikke."
"Det er godt. Men hvorfor tager De, det er saa lærd og aandfuld, ikke mere Del i Samtalen?"
"Jeg hører efter, kjære Greve."
"Det er godt nok, men vi vilde ogsaa gjerne høre Dem sige noget."
"Jeg vil ikke være paatrængende."
"Det er overdreven Beskedenhed. Der maa stikke noget andet under."
"Hvilket?" spurgte Henrik smilende.
"De er indstillet og fordybt i Dem selv. De ser tungsinndig ud."
"Na, De anser mig for at være melankolsk? Maaske er der noget heri. Jeg er lidt af en Mennekesjende."
Greven rystede paa Hovedet.
"Kjære Henrik," vedblev han, "jeg er ikke den eneste, der har lagt Mærke til Deres Tungsinndighed, og saa Fru Palmers er meget bekymret og ved ikke, hvad hun skal gøre berom. Endnu i Gaar sagde hun til mig:
"Jeg vilde ønske, at han vilde søge nogen Adspredelse, at han vilde gøre en Rejse. Han er rig nok til at tilfredsstille sin Kjærlighed og rejse Verden om, om det skulde være. Jeg er næsten bange for, at han længtes efter Amerika, men i saa Fald maatte han hellere tage derover igjen, og om nogle Maaneber skulde jeg følge efter."
"Og Fru Palmers tilføjede:
"Henrik gaar nu i sit fælsogtøende Aar og burde tænke paa at gifte sig. Han vil let kunne finde en ung smuk Pige, der med Glæde vilde blive hans Hustru og gøre ham lykkelig. Men det nytter slet ikke noget at tale med ham derom, han ligesom afstikker Tanken om Hæsteskab."
"Til sidst trykkede hun min Haand og sagde:
"Kjære Greve, kan De ikke saa ham til at opgave sit Eneboerliv og tage Del i Deres og Deres Venners muntre Liv?"
"Det ligger ikke for mig," svarede Henrik smilende.
"Saa anser jeg Dem virkelig for uheldbædig."
Den unge Amerikaner svarede ikke.
"Jeg kunde næsten fristes til at tro, at De lider af en uslykkelig Kjærlighed."
Henrik brast i Latter.
I dette Øjeblik trådte Albert Dumoulin og en anden ung Mand, Andreas Vianne, hen til dem.
"Sarcen har Ret," sagde Vianne, "naar man i Deres Alder endnu ikke er foretstet, saa maa man skynde sig med at blive det."
"Kjære Andreas," svarede Greven, "vor unge Ven Henrik kan ikke taale, at man taler til ham om Hæsteskab."
"Det forstaaer jeg saa godt, man giver nødvendig Slip paa den gyldne Frihed, men man kan jo ogsaa finde Kjærlighed uden for Hæsteskabet."
"Jeg tror ikke, at vor unge Ven tænker lige som De Vianne."
"Saa tænker Hr. Palmers anderledes end de fleste unge Mænd."
"Hr. Vianne," svarede Henrik, "der er Anskuelse, som jeg, hvor udbredte de end er, aldrig vil gøre til mine. Jeg har Agtelse for Kvinden — jeg behøver blot at tænke paa min Moder — og vil aldrig vænne nogen Pige."
"Jeg er ikke berettiget til at fordomme andre Folks Hænder. Enhver har Frihed til at handle efter eget Foragtsbefindende. Min Mening er den, at naar man elsker en Kvinde, saa gifter man sig med hende, og man gjør ikke den Kvinde, som man foragter, til sin Elskerinde."
"Kjærligheden er en guddommelig Gælelse, den dybeste og ædleste, som Menneket kjender. Kjærligheden maa, saaledes som jeg opfatter den, være en inderlig Sammenfælningsning af to Hjertes, af to Sjæle, der har fuld Tillid til hinanden."
"Derimod kan jeg ikke indvende noget," svarede Vianne alvorlig.
"Den Kvinde, som Henrik Palmers kommer til at elske, vil blive lykkelig," sagde Greven.
Albert Dumoulin trykkede Henriks Haand og hviskede til ham:
"Mine Tanker stemmer aldeles overens med Deres."

XI.

En ond Mand.

Fru Palmers havde fået Besøg af Fruken Poireau, som meddelte hende de Oplysninger, som hun havde modtaget af den tidligere Hotelejer.

Det Skud, som ti hullede Henriette og det spæde Barns Forsønde, var ikke blevet forberedt, men noget Lys begyndte man dog at kunne skimte derigennem.
Den lille Madam Krenns Hjerte var blevet rørt ved Synet af den uskuldige lille Slabnings Hjalpsøhed, og hun havde ikke uden den største Befaling, som Madam Sarcen havde givet hende, gaaet ind.
"Men hvad var hun rejst hen, og hvad var der blevet af den lille Pige? Naar skulde disse Spørgsmaal blive besvarede?"
"Hendes Møder anede nu lige saa lidt som før, om hendes Dødsøer var eller levende."
Da Fruken Poireau tog Afsked, sagde hun:
"Hvis du kan vente nogen Tid, hvis der saa ikke melder sig nogen, som følge af Annoncen i Bladene, saa maa vi lade den være for mede Gang."
Da Fru Palmers ventede.
Hendes Døtre og hendes Døtre at søle sig mere hjemme i Paris, og skjønt de ikke var ganske rolige med Henriks tilfærdighed, saa var de dog mere forhaabningsfulde end før.
"Hvis De vilde alle tre, og Fru Michelin, Bestyrerinden for Sankt, gøre dem nok at bestille, da man i den store Forretning var fordeles godt tilfreds med det leverede Arbejde."
"Hvis De var meget sparsommeligt, og det var ogsaa nødvendigt, da de kan fortjente lidt. Takket være denne Sparsommelighed, som de unge Piger opmuntrede til, lykkedes det dem at kunne lægge nogle Sparepenge op som til Hjælp til de trænge Dage, der vel maatte komme, om Arbejdet skulde slippe op for dem."
"Saaledes gik alt foreløbigt godt."
En Søndag og undertiden om Aftenen gik Felicia for Sundhedens Skyld en Tur med sine Døtre; ellers kom Susanne aldrig ud.
Bertha paasag sig med Glæde at bringe det færdige Arbejde hen til Fru Michelin og føre de nye Døtre med sig tilbage.
Undertiden var Pårterne tunge nok, men saa kom i Reglen Hr. Michelin, der var fuld af Opmærksomhed mod den unge Pige, og sagde:
"Jeg skal hjælpe Dem at bære den."
Han tog Pallen paa Skuldrene og bar den lige til Belgjorenhedsgade, ledsaget af den unge, taknemmelige Pige.
Denne Mandens Forekommenhed og Venlighed var kun af Egenytte, men det vogtede han sig vel for at vise.
Pige saa virksom, flittig og dygtig som hans Hustru var, lige saa doven og udføende var han selv. Han spillede og drak og tilbragte største Deelen af Dagen paa Værtshuset.
Det var en sørgelig Hæsteskab, som Skrabderinden havde faaet, og hun kunde let have gjort et bedre Valg. Men hoormange lignende Hæsteskaber indgaas der ikke af Letsinndighed!
Kun alt for sent gik det op for Fru Michelin, hvilken Hæsteskab hun havde begaaet.
Hun var bleven gift i en Alder af atten Aar og havde straks lært Livets Styggeside at kjende.
Efter femten Aars Hæsteskab var hun ikke trods alt sit Arbejde naaet videre, end da hun begyndte. Alt, hvad hun fortjente, blev opbrugt af hendes Mand.
For at han ikke aldeles skulde drive Tiden hen, lod hun ham undertiden gøre nogle Indkjøb til Sytuen; men hun skjælede, hver Gang hun betrouede ham en Pengefum, skjønt den altid var ubetydelig, for at han skulde svire den op i en Vinflue i Stedet for at give den ud i Vindstærke.
"Hr. Michelin er meget elskværdig og forekommende," sagde Susanne til sin Søster.
"Ja, meget forekommende," svarede Bertha; "men jeg vilde næsten ønske, at han var lidt mindre venlig."
"Hvorfor det?"
"Na, det kan jeg næsten ikke rigtig forklare."
"Se kun paa den Palle, som han lige har båret her hen; du vilde da være segnet under Bagten af den."
"Ja, den er rigtig nok tung. Men, jeg ved ikke, hvordan det er, jeg er lidt bange for Hr. Michelin."
"Jeg maa tilføje, at hans Udseende ikke er meget tiltalende."
"Nej, det er saameget vist. Jeg er bange for, at han ikke gjør sin Hustru rigtig lykkelig, og hun er saa rar. Han drifter vistnok for meget. Undertiden har jeg set ham være højest besynderlig. Desuden kan jeg ikke lide hans Øjne; de har ikke noget aabent og ærligt Blik."
"Det kan han da egentlig ikke gøre for, kjære Søster."
"Bertha har endo virkelig Aarsag til at være Mistillid til Hr. Michelin, skjønt hun næppe kunde gjøre sig selv Regnskab for sine Følelser. Han havde endnu aldrig sagt noget til hende der kunde saare hendes Blufærdighed, men hun følte sig stødt af de almindeligste Ord, som han henvendte til hende."
Han sagde hende bestandig Artigheder i Anledning af hendes Ungdom, Skjønhed og yndefulde Opdræden, men det argrede hende i Stedet for at smigre hende. Og uden at hun kunde forklare sig den Modbydelighed, som hun nærede for ham tiltog den bestandig.
Berthas Mistanke til Hr. Michelin skulde kun altfor snart blive bekræftet.
Lidt efter lidt forandrede hans Væsen over for den unge Pige; han søgte stadig at møde hende paa Gaden eller at blive ene med hende, naar hun kom hen til Sytuen.
Ved saaledes stadig at blive forfulgt blev Bertha ligesom forbitret.
Naar han var for nærgaaende mod hende, sagde hun:
"Deres Væsen er affyldt, og hvis De tiere vover at tale saaledes til mig, saa vil jeg sige det til Fru Michelin."
En Morgenfund, da Bertha kom op i Fru Michelins Dagligstue for at sige hende en Bæstend, gaet hun gik ind paa Sytuen, var Damestræderinden gaet ud, og hendes

Mand var ene i Bærelset. Da Bertha var kommen ind, stillede han sig foran Døren og hindrede hende i at komme uden.
"Jeg vil ind i Sytuen," sagde Bertha, "jeg vil ikke vente paa Fru Michelin."
"Men jeg ønsker, at De skal blive her," svarede han raat.
"Det er usælt og skændigt, hvad De gjør, og Deres Hustru skal saa at vide, hvorledes De opfører Dem," sagde Bertha vredt.
"De har intet at sige til min Hustru, og det skal heller ikke se. De bliver her, fordi De trænger til Arbejde og ikke kan faa det andre Steder. Hvis De sagde et eneste Ord til min Hustru, der for Resten ikke har det mindste med mine Antagender at bestille, saa vilde hun jage Dem bort. Og hvad vilde I saa gjøre, alle tre? Uden Arbejde, uden Brød, i den pure Elendighed!"
"Hvis De derimod vilde være gode Venner med mig, saa skal De aldrig komme til at mangle noget som helst."
"Han gik hurtigt hen imod den unge Pige og vilde gribe hende i sine Arme, men hun sprang behændigt til Siden og raabte:
"Kom! Til Hjælp!"
"Spigerne kan ikke høre Dem, og min Hustru kommer først hjem om en Time."
"Hun søgte paa ny at komme hende nær; men smidigt som en Kat sprang hun hen til et Bord, greb en stor Saks og sagde i en fast og bestemt Tone:
"Hvis De kommer mig et Skridt nærmere, saa sikker jeg denne Saks i Deres Strube, saa sandt som jeg er en hæderlig Pige, og De er en Usling!"
Bertha betragtede ham med et Blik fuldt af Harm og Foragt.
"Han blev bange og gik tovende et Par Skridt tilbage; den unge Pige benyttede uforstøvet dette Øjeblik til at løbe hen til Døren, rive den op og fare ned ad Trappen.
Manden var bleven staaende som forstenet.
"Gødt," mumlede han med en af Forbitrelse halo kvalt Stemme; "der er vel ikke altid en Saks inden for hendes Rækkelvide."
Den stakkels unge Pige løb ustandselig, til hun naaede Belgjorenhedsgade.
Hun tænkte rigtignok ikke, at Michelin vilde forsøge hende lige til hendes Hjem; men hun var bleven greben af en saadan Rædsel, at hun tænkte til snarest mulig at søge Trost hos sin Moder og Søster.
Hed og aandløs kom hun farende ind i Stuen, hvor hun ubemærket sank ned paa en Stol.
Hun var bleg og rystede endnu af Forbitrelse. Hendes Dine lyste som af Feber.
"Men hvad er der dog i Vejen, Bertha?" udbrød Felicia og Susanne forfærdede.
"Na, det skal jeg nok sige," svarede hun, men brast samtidig i Graad uden at kunne faa et Ord mere over sine Læber.
Susanne tog Berthas Hoved i sine Hænder og bedækkede hendes Pante med Kys.
Felicia, der var bleven greben af en dødelig Angst, vovede ikke at udsperge sin Datter.
Blufselig rejste denne sig, saldt Moderen om Halsen og udbrød:
"Na, vi er meget uslykkelige!"
"Sig os dog, kjære Bertha, hvorfor du kommer hjem i denne Tilstand?"
"Vi faar ikke mere Arbejde hos Fru Michelin."
"Ikke mere Arbejde!" udbrød Moderen.
Hun og Susanne stod som himmelfalne.
"Men hvorfor, kjære Bertha, hvorfor?" spurgte Susanne.
"Fordi jeg hærken kan eller vil komme mere til Fru Michelin, og du og Moder kan heller ikke komme der tiere."
"Men af hvilken Grund, Bertha?"
Den unge Pige begyndte atter at græde.
"Bertha," sagde Moderen, "hvad har man gjort ved dig. Har Fru Michelin stændt paa dig?"
"Na, hvis det ikke var andet!"
"Men hvad er det da?"
"Det er forfærdeligt!"
"Jeg beder og bønfaller dig om at tale, kjære Barn."
"Jeg havde jo sagt til dig, Susanne, at jeg var bange for ham. Jeg havde Ret — — naar du vidste det — —"
"Hvem taler du om?" spurgte Moderen.
"Om Hr. Michelin. Han har talt til mig paa en Maade — —"
Felicia skjælede og sagde i en alvorlig og myndig Tone:
"Bertha, du maa sige mig alt."
"Ja, Moder."
"Og den unge Pige fortalte nøjagtigt alt, hvad der var foregaaet mellem hende og Hr. Michelin.
Moderen var ude af sig selv af Harm.
"Det usle, elendige Menneke!" udbrød hun.
Susanne rødmede af Harm; derefter skulde hun Ansigtet i sine Hænder og græd.
"Er Skjønhed da altid en Forbandelse for en ung fattig Pige!" udbrød Felicia gysende. "Jo yngre og smukkere en saadan stakkels Pige er, der skal leve af sine Hænders Arbejde, jo større og forfærdeligere er de Fristelser og Farer, som omgiver hende."
Lidt efter vedblev hun:
"Ja, vi er nu uden Arbejde, for som du selv har indset, kjære Barn, kan du ikke vende tilbage til denne skrækkelige Mandens Hustru, og heller ikke Susanne kan sætte sin Fod der efter dette. Hvad mig selv angaar, saa vil jeg hærken have Mod eller Styrke til nogen Sinde oftere at se de Menneker."
"Vi finder nok Arbejde et andet Sted," sagde Bertha.
"Det maa vi," svarede Susanne.
"Ja, kjære Vorn, men det vil maaske være længe."
"Vi har for faaet Arbejde og skal nok finde noget igjen."
"Ungdommen opgiver aldrig Haabet," sagde Felicia med et søgt Smil.

Da Fru Michelin kom hjem og paa et Par Pakke Dø, som hun havde lagt til Side til Fru Michelin, sagde hun til sin Mand:
"Jeg forstaaer ikke, at Fruken Bertha ikke som vi aftalte det i Gaar Aftes, da jeg betalte ningen for de sidste fjorten Dage. Der maa være paa Hænde. Vil du bringe denne Pakke hen til hedsogabe og saa at vide, hvorfor den unge Pige men her hen i Dag."
"Michelin, der først blev lidt besippet, gik sin Fatning.
"Det nytter ikke noget," sagde han.
"Hvorfor det?"
"Frukenne Lucotte arbejder ikke mere her."
"Hvad mener du dermed?"
"Den unge har været borte, ikke for at hente Sytøjet, men for at de havde faaet meget bedre betalt Arbejde, og vi kunde gjøre Regning paa deres Hjælp."
"Nej virkelig," sagde Fru Michelin argeligt. "Fruken Lucotte virkelig baaret sig forunderligt i i Stedet for at meddele mig dette, tvært imod hurtigt muligt at skaffe hende nyt Arbejde. Det tager fejl af Fruken Bertha, hvem jeg anser for elskværdig."
"Du ser, at man ikke kan forlade sig paa hende."
"Det er ikke morsomt for mig, jeg ønsker at se Syerfiker. Men jeg faar dem vel nok til at Piger nok, som søger Arbejde."
Fru Michelin sagde ikke mere; men hun over Berthas Opsørsel, for hun var kommet meget af den unge Pige.
XII.
Felicia Lucotte og hendes Døtre søgte færdige. De saa Sparepenge, som de i de forløbne år havde sunnet lægge op, svandt mere og mere ind, første Kungselse saa de hen til den Stund, da de maatte gives ud. Den Tid nærmede sig, da de betales; hvad skulde de saa gribe til?
Felicia, der bestandig foregaaet at hun gav næsten ganske Afkald paa at spise, for at de nogenlunde kunde blive mætte. Men hendes søster havde været saa blomstrende, smækkes; og af dybe Stygger, og Ansigtet fik en gusten Hæder. De stakkels unge Piger havde mistet den Munterhed og lyse Livslyn, og dette bidrog til at nedbøje den uslykkelige Moder.
Bertha og Susanne kæmpede imidlertid sig jevnt mod deres onde Skjæbne.
Dag for Dag gienemstregede de Byen og Tværs for at søge Arbejde, bestandig uden Held. Klæder havde forlangt mistet den første Hæder. Hatte var ligesom i en ynkelig Forfatning.
Fattigdommen havde paatrukt dem sit Smerbidrog maatte ikke saa lidt til den kjelige elendige synslose Mobtagelse, som de fik alle Vegne, Arbejde.
En Dag var Susanne gaadet ud alene. Hun ved og hængslen i sine egne sørgelige Bæstendebrede hun ned ad Forstaden Sankt Honorés. "Hvad skal der blive af os," tænkte den tvindlet. "Vil Ulykken da aldrig holde op med os? Moder havde dog Ret, naar hun saa til mig: "Vi forfølges af en ubøjselig haard Skjæbne. Da en Forbandelse over min Søsters og min Hæder, dog ikke gjort noget, hvorfor vi fortjener at være lige. Vi har aldrig været paa ont mod os," og næsten altid har Folk været onde mod os."
Saaledes tænkte Susanne, alt imens hun staden og af kjennem Kongegade og hen til pladsen.
Blufselig kom hun forbi en høj, ældre Mand, som en Arbejder-kone i Søndagsklæder.
Denne Kone betragtede nøje Susanne, og de Mærke til hende. Hun stansede brat og sagde:
"Hun er smuk, den lille, meget smuk og frimodig ser hun ud. Hvad er det for en Arbejder-kone, rimeligvis og højest sandsynligvis tage sig for som saa mange Arbejder-koner her for forknet ud, og hendes røde Dine taber gradt meget. Hun kunde passe udmærket til vint hos Fru Arlene, naar man kunde faa hende, hvo som intet vover, intet vinder, intet lykkeligt."
Da i Stedet for at fortsætte sin Gang Enighedspladsen, vendte hun om og fulgte hende hjem.
Da den unge Pige var kommen i Nærheden lenet, satte hun, der var bleven træt og paa en Bank i Skagen af Træerne.
"Alt gaar efter Omse, tænkte Konen, indledes allerbedst paa denne Maade."
Hun kom langsomt nærmere og satte sig hen ved Siden af Susanne, i det hun udbrød:
"Na, hvor det er varmt, og hvor jeg er glad. Lidt efter vendte hun sig om til Susanne og sagde:
"De lader ogsaa til at være træt, kjære Susanne saa paa den fremmede, der kommer hende og svarede tryklydig:
"Ja, jeg er meget træt."
"Og De er bedrovet, maaske jeg?"
Den unge Pige fultede dybt.
"Det Suk tyder paa en stor Sorg."
for alle Menneker kommer der mørke Dage. Men Uvejret trækker over, og Solen kommer. Man maa ikke tabe Modet, men bør holde sig